

УДК 82-3
ББК 84(4Укр)6
Р69

Розділ

I

Романчук Леся

Р69 Місто карликів 4. Роман. — Тернопіль: Богдан, 2012. — 328 с.

ISBN 978-966-10-3045-8

Заключна книга роману — фантастична історія, радше схожа на казку, в якій усе ж так гостро дотикають і впізнаваність реалій, і дражливість дозволеного — не дозволеного, таїни й одкровення, права вибору й права на вибір...

І домінантною понад усім — Віра й Любов, що єдино спричиняють Владу з великої літери.

УДК 82-3
ББК 84(4Укр)6

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути використана
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

ISBN 978-966-10-3045-8

© Романчук Леся, 2012
© Богдан, майнові права, 2012

Місто важко прокидалося після нічного страхіття.
— Це вже була не дитяча гойданка, це був землетрус.
— Що там у вас? — голос Ореста лунав стривожено.
— У нас удома все гаразд. В хаті навіть жодна склянка не розбилась, так, подзеленчало трохи, не хвилюйся, — заспокоювала чоловіка Софія. — А що, у вас теж знають, що діється на нашій вулиці?
— По телевізору показували пожежу. І в Інтернеті повідомлень не бракує, світ нині тісний. А як ти, мала, дуже злякалася?
— Ага...
— Значить, дуже...
— Ми хотіли вибігти на вулицю, але нас не випустили.
— Хто не випустив?
— Двері. Наші двері. Вони нізащо не хотіли відчинятися.
— Мабуть, щось перекошилося від поштовхів... Хай батько покличе майстрів.

— Не треба. Все вже гаразд. Вранці все чудово відчиняється — і вікна, і двері.

— Дивно... О, знайшов! «Під час землетрусу у Прикарпатську зруйновано нічний розважальний центр «Афродіта». Жоден із відвідувачів не постраждав, проте чимало з них опинилися на вулиці... голими...» Що за чудеса? Чому голими? І ще: «Пожежа спалахнула на складі лікєро-горілчаного заводу. Завдано збитків на суму...» Ну, це мене хвилює мало...

— І мене. Хай би та горілка й уся згоріла. А про «Афродіту» стільки всього розповідають, що й не шкода, аби завалилася. І ця дітлашня краще б вдома уночі сиділа, а не вешталася клубами... Взяли собі моду... Ой, Ор, мабуть, старію — бурчу...

— О, тут ще... Постраждали деякі старі будівлі, зокрема, будинок... тюрми... Треба зателефонувати Федорові, що там, чи не втік хто у цій веремії. Лялю, ти там будь обережною, не виходь увечері, гаразд?

— Та не виходжу я... Сиджу вдома, мов черниця, і чекаю...

— Ляль, я постараюся... О, тут ще одне повідомлення...

— Добре вам — Інтернет, телевізор... А у нас електрику вимкнули, мабуть, ота каменюка дроти порвала.

Софія розповіла про дивний камінь, який котився їхньою вулицею наприкінці всіх жахів цієї ночі.

— Знаєш, Ор, він дуже дивний, круглий, весь білий і наче світиться... Ми з татом так злякалися, коли ця гора котилась вулицею, здавалося, просто на нашу хату! Ти не повіриш, ця куля... вона котилася точно посередині, ну, як машина, наче нею хтось керував. І зупинилися десь там, унизу...

— На центральній площі, навпроти будинку держадміністрації.

— Ти звідки знаєш?

— Так Інтернет же! От, наприклад: «У Прикарпатську з'явився новий пам'ятник», і ще: «Найбагатші у світі поклади нефриту скотилися з гори».

— Швидко працюють... А ми навіть новини подивитися не можемо.

Софія раділа, що є тема, яку можна обговорювати, не збиваючись на нескінченне — «Коли ти повернешся?». Це

питання звучало в кожному реченні, про що б вони з Орестом не говорили. І ще одне питання: «Навіщо ти підписував той контракт?» Виявилося, що у контракті, який Орест підписав за домовленістю двох сторін — двох університетів, особливо не вчитуючись у деталі, є пункти, за якими його перебування мало тривати «до закінчення формування штату медперсоналу кардіологічного центру» і визначав «закінчення» якийсь високий чиновник — не без впливу Потурайка і не без домовленості з ним, за порушення умов контракту належало сплатити відповідну суму у відповідності до назви старого радянського фільму «Вам і не снилося».

— Як батько?

— Та... по-різному... останнім часом...

— Що там останнім часом? — пролунав голос на ноті максимально можливого у постземлетрусній ситуації оптимізму. — А ну, дай-но мені побалакати із цим хлопчиськом!

— Сонечко, — зітхнув у слухавку Орест після розмови з батьком, — а ти все ж покажи тата комусь із хлопців, може, Володимир Петровичу... Не подобається мені, як він дихає...

Софія не хотіла хвилювати Ореста, не з його роботою перейматися клопотами, яким він не може зарадити. Але Роман Тарасович справді частіше став триматися за серце, частіше пив ліки, але від огляду відмовлявся, навіть чути не хотів.

— Звісно, ми завтра ж підемо до Достеменного, щойно все утрясється із землетрусом.

— А як у нього з квартирою?

— Так само. Живуть у гуртожитку, жінка пиляє, а він цілодобово на роботі — за двох.

Ну от, таки не втрималася — поклала Орестові на плечі докір: він же обіцяв Достеменному житло, запрошуючи з Києва до Прикарпатська.

— Ор, не зітхай, ти ж не ректор, ти не можеш відповідати за нього, Володимир Петрович все розуміє.

— Зате я не розумію, чому був таким ідіотом!

— Це не ти, а я наполягала на переїзді, не картай себе, не треба.

— А як там... ваша війна? — все-таки не стримався, запитав.

Розділ

XV

Коли у тебе є все, виявляється, що немає нічого. Коли тебе чогось позбавляють, виявляється, що воно тобі й не потрібне.

Коли зникає щось необхідне, починаєш сумніватися, а чи воно у тебе було?

Отакими розумуваннями, з кожного з яких філософ роздмухав би ціле вчення, убравши у великомудрі словеса, перейнялася Софія, отримавши у власне розпорядження своє життя. Власне, свій час. Власне, ту частину його, який можна вважати своїм. Власне... Тьху на тебе, ще трохи, і доведеться підписувати цю маячню прізвиськом Ніцше... або Платон... або Фромм... або хто там ще?

Ото як порозтекашися мислію по дереву мудрости, так і позбираша усілякі словесні глупства со гілок його. А тоді сидоху на брегу життя свого і витріщаху очеса на многіе неблаголепія сего неблагоденствія...

Бо коли у тебе є чарівний будинок і до холери всього, що так потрібно жінці задля потіхи марнославія, коли білі рученьки не умучує прибирання та смаження-варення, бо є для цього невидима, нечутна та безвідмовна Анна, коли поруч вірний чарівний кіт і безстрашний чарівний пес, коли часу для насолоди у тебе тепер аж залишся, бо тебе тупо звільнено з роботи тупо за прогул тупо без пояснень, коли тебе не турбує денна суєта, не допікає лиха свекруха, не треба дбати про шмат хліба насущного, саме тоді й настає час для переосмислення трибу життя та сенсу його.

І саме тоді настає час завити вовчиком, лякаючи і вірного kota, і безстрашного пса, а вже саму себе — то й геть-таки.

Бо сенс життя не у порятунку світу з наступним описанням на папірусі чи пергаменті усіх дивин цього процесу задля увічнення на скрижалях. Подумаєш, вдалося тобі врятувати світ! А раптом він і без тебе б урятувався? Паралельних досліджень у контрольній групі міст на вулканах ніхто не проводив, тому й вважається науково недоведеним та недостовірним і процес порятунку, і факт його, а також вплив особистості на перебіг історичних подій, особливо такого дрібного калібру.

Добре їм, Цезарям, вони широкоформатні, загальновідомі, вселюдськознані, що не учудять — то люд чудується, що не ізречуть — то зразу на скрижалі. А тут — сидоху, витріщаху і рекоху всіляке суєсловіє непотребне, несть числа коєму, і не є тобі з того ні щастія, ні благолепія, понеже суєта усе.

Періоди гострого невдоволення собою Софії доводилося переживати нерідко, тому і способів боротьби зі станом, від якого до модної нині депресії — один крок, знала чимало. Проте цього року осіння депресія обіцяла накрити з головою з однісінької причини — зник Орест. Чоловік, в якому була впевнена як у собі, зник. Вже кілька тижнів — ні дзвінка, ні листа, ні жодного повідомлення, бодай короткого — живий, здоровий, дуже зайнятий. Отак — нічого.

Звісно, у чоловіків свої міркування з усіх приводів, абсолютно відмінні від логіки жінок, у чоловіків — власний світ, у них купа відмовок і аргументованих залізобетонних пояснень — чому, з якої причини, на яких засадах, яким вселенським робом, задля якої світорятувальної мети йому на рапт вимкнуло засоби комунікації. Вже потім, коли нікому не треба, коли все вже відцвіло і засохло, він довго і вельми аргументовано пояснить, на якому космічному кораблі мандрував, викрадений інопланетянами, яку обітницю мовчання дав на час великого посту в ім'я, звісно ж нашого великого і непереможного вічного кохання. Десь колись все ще буде — з традиційним нікому наниці не потрібним букетом із сімнадцяти білих троянд. І словесами умаслятиме, і очесами заглядатиме, у ручесами обійматиме... холодний труп колишньої любові.

— Отче Тадею, а де ви були? Вас розшукували, просто детектив якийсь...

— Щастигора ховає чимало потаємних місць. Переслідуваній церкві доводиться тримати наготові підземні ходи, викопані ще далекими предками від татарви, інакше не впильнуємо наших скарбів.

— Скарбів? Скарби у монастирі?

— Наші старовинні книги та ікони.

— Оресте, Софіє, час повертатися. Тут уже нічим не допоможеш, а в місті землетрус накоїв лиха, — спустився на землю чоловік, що мусив узяти на плечі відповідальність у важку хвилину.

— Гав-гав! — підтримав його чийсь знайомий хрипкуватий собачий бас.

— Кане! Собака моя собача! І ти тут!

— Ну, я теж тут, із тобою, увесь цей час, дивно, що ти цього не поміняєш, — просигналили зелені очі.

— І я тут, пресвітла пані, — долала останні метри до вершини, анітрохи не задихавшись, Анна. — Я принесла вам взуття та одяг. Ви повинні берегти себе. Вам не можна застудитися.

— Анно, та що ти увесь день — берегти себе та берегти себе! Нічого зі мною не скоїться!

— Ви повинні берегти себе!

— А що сталося?

— Хіба ви ще не здогадалися, пресвітла пані?

Софія й Орест перезирнулися...

— Я скоро няньчитиму не лише вас, а й маленького Романа Орестовича!

Орест стиснув руку Софії так, що вперше у житті на ній відбилися сліди його пальців:

— Звідки ви знаєте, Анно?

— Я знаю все, наперед і одразу, — схилила голову, блиснувши діамантовими заколками обабіч звичайного старомодного мереживного, туго накрохмаленого чільця покоївки, Анна. А може, добра фея у білосніжній короні надії? — Тому бережіть себе, пресвітла пані.

— Пресвітла? Ні, тепер звичайна жінка, мій перстень там, у глибині землі, я віддала його, повернула вулканові!

— Це не має значення. Горів би рубін у серці.

Вони знову стояли поруч, на вершині. Звичайні земні люди.

Вони не порятували світу. Вони лише просили про порятунок — і далось їм. Вони так багато можуть зробити разом — Коханню, Віра і Влада — якщо прагнуть добра і спокою для людей.

Диво-птах Сокіл підіймався високо-високо — і перетворився на крихітну зірку ген-ген угорі. Та золоті крила розігнули темряву, очистили шлях сонцю. І воно зарожевило небокрай.

Які ж вони довгі, ці хвилини перед світанком...

Яке нестерпне очікування...

І враз — «курли-курли» оддалік.

Журавлі.

Відлітають, покидають рідну землю, шукаючи кращої долі, теплих країв, солодшої води, чистішого неба.

І ще один клин — навхрест.

Рожеві не від світанкового неба — рожеві сподіваннями...

Фламінго. Птах Фенікс.

Вони повертаються, наші птахи!

Птахи пролетіли над своїм рідним озером, що палало червоно-чорною остигаючою магмою розплати, попрощалися і полетіли далі — на схід.

Понесли віру і надію.

28.07.2012

Зміст

Розділ I	3
Розділ II.....	12
Розділ III	22
Розділ IV.....	44
Розділ V	53
Розділ VI.....	66
Розділ VII	74
Розділ VIII.....	84
Розділ IX.....	103
Розділ X	119
Розділ XI.....	128
Розділ XII	145
Розділ XIII.....	165
Розділ XIV	182
Розділ XV.....	198
Розділ XVI	209
Розділ XVII.....	232
Розділ XVIII	252
Розділ XIX	262
Розділ XX.....	280
Розділ XXI	300

Для нотаток

Літературно-художнє видання

Романчук Леся

МІСТО КАРЛИКІВ 4

Головний редактор *Богдан Будний*
Редактор *Ірина Дем'янова*
Обкладинка *Ростислава Крамара*
Комп'ютерна верстка *Нелі Домарецької*

Підписано до друку 04.09.2012. Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. ?. Умовн. фарбо-відб. ???.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С.Бандери, 34а, м. Тернопіль, 46002
Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-3045-8

9 789661 030458